Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Har en Engel fra Himmelen besøgt Jorden i vor Tid?

(Fra „Millennial Star."

Ovenstaaende Spørgsmaal kan synes besynderligt for det store Fleertal af Menneskeslægten, men saa besynderligt som det end kunde synes, findes der dog et Folk, der er rede til at besvare det bekræftende og istand til at fremføre de stærkeste og meest uigjendrivelige Grunde til at bevise denne Paastand. Dette Folk er de Sidste-Dages Hellige. Det Spørgsmaal kunde blive fremsat: „Hvad Nødvendighed er der for, at en Engel fra Salighedens Regioner skulde komme til Jorden i denne oplyste Tidsalder?" Vi ville ikke ganske paatage os selv at besvare dette Spørgsmaal, men ville lade Aabenbareren Johannes gjøre det. Vi ville henvise til Aabenbaringen 1 Cap. 1 V., hvilket lyder saaledes: „Jesu Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee; og han udsendte sin Engel, og betegnede dem ved ham for sin Tjener Johannes." Vi see her, at hvad der blev viist Johannes, angik Begivenheder, som dengang vare tilkommende. Dette er tydeligt deraf, at det berettes, at der blev viist de Ting, som snart skulle skee. Iblandt de tilkommende Begivenheder, hvilke vistes Johannes, er der een, som vi i Særdeleshed ønske at henlede Opmærksomheden paa. Den er omtalt i Aabenbaringen 14 Cap. 6. 7. V. „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et andet Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." „Men," siger Opponenten, „der er ikke nogen Nødvendighed for, at Jesu Christi Evangelium skulde blive igjenoprettet, eller at vi skulde paamindes af en Engel om at tilbede den Gud, som har skabt alle Ting, thi vi leve i en Tidsalder, i hvilken Christendommens og Evangeliets Lys ere i deres fulde Glands, og vi tilbede den sande og levende Gud." Men lader

os erkyndige os om Sagen, thi en liden Undersøgelse vil ikke være til nogen Skade, og lader os følge Apostelen Pauli Raad: „Prøver alle Ting, og holder fast ved det Gode.“ (1. Thes. 5, 21.) Lader os for det Første undersøge Skrifterne og bestræbe os for at lære Noget af dem angaaende de Grundsætninger og Lærdomspunkter, som lærtes og udøvedes af Jesus og hans Apostler — samt Noget om den Guds Egenskaber, hvilken de tilbade; og ved at sammenligne Resultaterne af vore Undersøgelser med de Lærdomme, som fremsættes og udøves af Nutidens uinspirerede Theologer, ville vi upaatvivleligt blive istand til at komme til en bestemt Slutning i saa Henseende.

Vi ville nu af de hellige Skrifter søge at bevise de Grudsætninger og Lærdomspunkter, som fremsattes af Frelseren og hans med guddommelig Myndighed udrustede Tjenere. Det er sædvanligt, at Menneskene skue tilbage til den Tid, da Jesus og hans Apostler vare paa Jorden, og naar de tænke paa Petrus, Jakob, Johannes, Paulus og Andre, ere de fulde af Ærbødighed for disse mægtige Guds Mænd. Den bedste Maade, hvorpaa man kunde vise dem Agtelse og Ærbødighed, vilde være flittig at give Agt paa deres Raad og Lærdomme.

Ingen, som troer paa den hellige Skrifts Guddommelighed, kan for et Dieblik tvivle paa, at jo Petrus var en tilbørlig bemyndiget Guds Tjener. I Sandhed, han havde modtaget en stor Magt og Myndighed direkte fra Frelseren selv, saaledes som det berettes os hos Matthæus 16 Cap. 19 V., hvor Jesus siger: „Jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvad Du løser paa Jorden skal være løst i Himmelen.“ Hvor stor Magt og Myndighed er ikke her overdraget en Mand paa Jorden? Hvo vilde være saa vantro og haardhjertet, at han ikke skulde lytte til denne Apostels Ord, da Enhver kan see, at vor Herre og Frelser selv overgav ham en saadan Magt? Dersom vi forkaste Petri Ord, forkaste vi Frelseren selv, thi han sagde til sine Tjenere: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som har udsendt mig.“ (Matth. 10, 40.) Vi ville nu følge Apostelen Petrus lidt videre paa hans Bane som en Jesu Christi Apostel, og henvise til Apostlernes Gjerninger, 2 Cap., hvor der er skrevet, at paa Pintsefestens Dag vare alle Disciplene eendrægtigen tilsammen, og medens de vare forsamlede, faldt den Hellig-Aand paa dem og opfyldte Huset samt bragte dem til at tale i andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige. Der var paa denne Tid samlet en stor Hob Mennesker i Jerusalem fra enhver Nation under Himmelen, og da det rygtedes overalt omkring i Staden, hvad der var skeet, kom en stor Skare tilsammen, og da de saae Guds Magt saaledes lagt for Dagen, bleve de forundrede. Nogle spottede, og Andre sagde, at Disciplene vare drukne, men Petrus stod frem og forklarede dem, hvad der var skeet, samt prædikede for dem om den korsfæstede og igjen opstandne Christus og sagde: „Gud har gjort den samme Jesus, som I have korsfæstet, baade til en Herre og Christum.“ Men der de hørte det, gik det dem igjennem Hjertet, eller med andre Ord, de troede Petri Ord og sagde til ham og de andre af Brødrene: „Hvad skulle vi gjøre?“ Lægger nu Mærke til denne Guds Tjeners Svar: „Omvender Eder, og enhver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilke Herren vor

Gud vil kalde dertil. De første Grundsætninger af Jesu Evangelium ere altsaa: Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Modtagelsen af den Hellig-Aands Gave. Ere nu disse Lærdomspunkter og Grundsætninger overeensstemmende med hvad der læres iblandt Menneskene i vore Dage? Nei, de ere ikke. Mange sige os, at vi blot behøve at troe paa Jesum Christum, og da ville vi blive frelste, hvilket opfylder Pauli Ord i 1 Timoth. 4 Cap., 1 V., hvor han siger: „Men Aanden siger klarlig, at i de sidste Tider skulle Nogle affalde fra Troen og hænge ved forføriske Aander og Djævles Lærdomme," og er der ikke skrevet, at „Djævlene troe og skjælve," og at „ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er ogsaa Troen død uden Gjerninger." Menneskene paastaae i Almindelighed, at Daab til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og andre af Evangeliets Ordinancer ere unødvendige og uvæsentlige til Salighed. For at vise Urimeligheden af denne Paastand, ville vi bestræbe os for at fremstille dette Punkt saa tydeligt som muligt ved at gjøre en Sammenligning. Antag, at to Personer vare i Samtale om et vist Emne, og at den Enes Mening derom var aldeles modsat den Andens, kunde de da Begge muligviis have Ret? Naturligviis ikke, vilde man sige, visselig ikke; de maae enten Begge have Uret — eller den Ene Ret og den Anden Uret. De kunne ikke Begge have Ret, thi dersom de Begge forstode Sagen ret, vilde der ikke være nogen Modsigelse mellem dem, thi da vilde de Begge see den i det samme Lys. Vi ville nu antage, at Guds inspirerede Tjenere og Nutidens Religionslærere vare i denne Stilling. Petrus siger: „Omvender Eder, og enhver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." I det 19de Capitel, 6te Vers i Apost. Gj. berettes der, at efterat Paulus havde døbt nogle Troende, lagde han Hænderne paa dem, og den Hellig-Aand kom over dem. Her have vi Petri og Pauli ligefremme og bestemte Erklæringer og Handlinger, der vise, at disse Ordinancer vare nødvendige. Nutidens Religionister sige, de ere ikke nødvendige. Her er altsaa en Adsplittelse, en Modsigelse. Hvad skulle vi nu troe, Guds inspirerede Tjeneres Ord fra fordums Dage, eller de Meninger og Begreber, der fremsættes af uinspirerede Religionslærere i vore Dage? Sandt, Nutidens Christne troe paa spæde Børns Bestænkelse med Vand, og kalde det Daab; men om vi vilde undersøge de hellige Skrifter fra Begyndelsen til Enden, saa erklære vi dog med Bestemthed, at der ikke findes et eneste Beviis for, at smaa Børn nogensinde ere blevne døbte. Jesus tog dem paa sine Arme og velsignede dem; men ifølge de Grundsætninger og Ordinancer, som høre til det evige Liv og Saliggjørelsens Plan, vilde det være den største Urimelighed at døbe dem, thi det er klart, at forend Nogen kan være skikket til at blive døbt, maa han først troe og omvende sig, hvilket Børn ikke ere istand til, ligesaa lidt som de have begaaet nogen Synd, der gjør Omvendelsen nødvendig. Menneskene kunne tale om, at Børn ere fødte i Synd og om den naturlige Fordærvelse, men har ikke Frelseren sagt, at Guds Rige hører Saadanne til," og dersom Nogen skulde antage, at et ureent, fordærvet og syndigt Væsen vil komme ind der, ere vi tilbøielige til at troe, at han tager storligen feil. Ei heller kunne vi finde et eneste Exempel i den hellige Optegnelse paa, at Daabsmaaden bestod i Overstænkelse, men den viser derimod tydeligen, at Daab ved Nedsænkelse i Vand, var den eneste, der anvendtes. Paulus

siger: „Vi ere begravne med ham (Christus) ved Daaben til Døden.") Rom. 6, 4.) Der er ikke den allermindste Lighed mellem Begravelse og Overstænkelse med nogle faa Draaber Vand, hvorimod dette er Tilfældet med Ens Nedsænkelse deri, hvorved man bliver skjult i dette Element. Jesus siger hos Johannes i det 3die Capitels 5te Vers: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Der maatte Nogen gjøre den Indvending: „Der ere Nogle, som troe paa og pleie at døbe Børne, efterat de ere blevne gamle nok til at kunne skjelne Godt fra Ondt, og de bruge tillige Begravelsens Daab. Ja, men Lydighed til nogen af Evangeliets Ordinancer vil ikke være tilstrækkelig til at frelse os med mindre de udføres af dem, som ere kaldte, bemyndigede og udsendte af Gud. De, der prædike og udøve en saadan Lære, sige, at Gud ikke aabenbarer eller nogensinde mere vil aabenbare sin Villie til sine Børn paa Jorden, og da Gud alene kalder og udvælger sine Tjenere formedelst Aabenbaring, gjøre de selvfølgelig ingen Paastand paa at have modtaget deres Myndighed fra ham. Paulus siger: „Ingen tage sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." (Hebr. 5, 4.) Og Aaron var kaldet ved guddommelig Aabenbaring fra Himmelen, thi sagde ikke Gud til Moses, at han skulde tage sin Broder Aaron, og han skulde være hans Mund? Er det altsaa ikke let at forstaae, at det, som Johannes forudsagde, maa skee, at en hellig Engel skulde komme til Jorden og gjenoprette det evige Evangelium med alle dets Nøgler, Kræfter og tilhørende Velsignelser og Forjættelser, af hvilke nogle ere, at de Lydige skulle tale med nye Tunger, prophetere, have Drømme og Syner, de skulle lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes? Esaias forudsiger tydeligen denne Gjenoprettelse, naar han udraaber: „Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet." (Esaias 24, 5.) En hellig Engel er kommen og har overdraget Mænd paa Jorden Myndighed til at forvalte de Ordinancer, som tilhører Guds Huus, ligesom han altid har gjort, og da han er et uforanderligt Væsen, forvente vi, at han altid vil bruge Mennesker som sine Redskaber, naarsomhelst han har et Værk at udføre paa Jorden.

(Fortsættes.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennail Star")

„Kan noget Godt komme fra Nazareth?"

"Kom og see."

Forord.

For nogen Tid siden blev jeg anmodet af En, der ikke troer „Mormonismen," at samle saadanne Beviser, som kunde godtgjøre dens Guddommelighed,

uafhængig af mit eget indvortes Vidnesbyrd og min egen Erfaring, hvilke han ikke vilde indlade sig med, da „han ikke anseer dem for at være noget Beviis for ham." Idet jeg føler mig forvisset om, at der ligger et kraftigt Vidnesbyrd om Mormonismens Sandhed i dens guddommelige Natur og i Beskaffenheden af dens Grundsætninger, og er et Vidnesbyrd, som har en ubestridelig Ret til at blive overveiet af Menneskene, da det gjør Fordring paa deres Opmærksomhed og Tro, har jeg samlet nogle Sætninger om dette Emne i følgende Capitler.

Uagtet jeg fuldt vel veed, at den Hellig Aand, som kun kan erholdes i dens Fylde formedelst Lydighed til Evangeliet, er den eneste faste og sikkre Grund, paa hvilken Menneskenes Tro skulde hvile, har jeg dog udgivet disse faa Betragtninger, idet jeg haaber, at de alle maatte bidrage til at give de Hellige flere ydre Beviser paa deres Religions Sandhed, og paa samme Tid tillige med Guds Velsignelse tjene som et Hjælpemiddel for nogle faa Ydmyge af Hjertet, der maatte være paa Veien til at opnaae et langt større Vidnesbyrd, hvilket Gud alene kan meddele.

---

1. Capitel.

En stor Deel af Menneskeslægten antager, at „Mormonismen" (som det har behaget Verden at kalde den Lære, hvilken de Sidste-Dages Hellige bekjende sig til), er en Masse af taabelige, uordnede og urimelige Grundsætninger uden Samhæng eller Forbindelse — en Religion, der bestaaer af Phanatisme og Sværmeri — et System, som ikke har noget Hensyn til Aandens høiere Egenskaber og Følelser, men hvis Hovedformaal er at paavirke de sandselige og dyriske Lyster hos Menneskene.

Man troer endvidere, at den Religion, de Sidste-Dages Hellige bekjende sig til, ikke har Noget at gjøre med det indvortes Menneske eller Aandens Gjenfødelse, men at de derimod antage, at det er Nok til Retfærdiggjørelse at adlyde nogle faa udvortes Ordinancer, hvilke de ansee som det Eneste, der er værd at prædike om. I Sandhed, man forestiller sig, at „Mormonismen" er en tør og indskrænket Lovbog og blottet for Alt, hvad der er Fornuftigt, Ophøiet og Godt — en Troesbekjendelse uden Føde for Hjerte og Sjæl og alene passende for den uopdragne og uvidende Masse iblandt Menneskene. Paa denne Maade søger Præster og Bladredaktører at fremstille „Mormonismen" for at den ikke skulde blive kjendt i det rette Lys og trænge sig ind i de forskjellige Samfund. Det er de Sidste-Dages Helliges Skjæbne bestandig at høre paa en saadan Beskrivelse over deres herlige og hellige Religion, en Religion, om hvilken de vide mere end nogen anden Troesbekjendelse i en Verden modsat en saadan Skildring.

At bidrage til at gjendrive disse falske Begreber angaaende „Mormonismen", for at fremstille den, som den er, og paa samme Tid vise dens Grundsætningers Beskaffenhed, da de ere dannede af og udsprungne fra et saa viist, og herligt Væsen som Himmelens Gud, er Diemedet af følgende Bemærkninger.

Den saakaldte „Mormonisme" er en Religion, der har sine Titusinder af Tilhængere, som erklære, at de af egen Erfaring vide, at en guddommelig Kraft ledsager dem, der leve efter dens Forskrifter, og vi ville bestræbe os for at vise denne Religions indre Beskaffenhed, der berettiger de Sidste-Dages Hellige ti at fordre Menneskenes Opmærksomhed henvendt paa det Vidnesbyrd, de aflægge. De ere levende Vidner. Desuden indeholder Mormonismens Grundsætninger

et Vidnesbyrd i sig selv, og det er dette, vi nu ønske at henlede Opmærksomheden paa.

For at kunne gjøre dette, ville vi tage den Religion, der nu er Gjenstand for vor Undersøgelse, under tilbørlig Overveielse. „Mormonismen" gjør Fordring paa at være en Religion fra Himmelen, dannet for Mennesket, førend Verdens Grundvold blev lagt, og af hvilken just saa meget gjentagne Gaver er bleven aabenbaret for dem i de henrundne Tidsaldere, som de kunne gjøre Brug af, og for saavidt det svarede til Herrens Hensigter med Hensyn til de forskjellige Dannelsestrin, hvilke han vilde lade Menneskeslægten gaae igjennem; men Herren agtede at oprette denne Religion i sin Fylde paa Jorden i den sidste og største Uddeling, da der vilde blive Leilighed for dens Udvikling, efterat den Tid var udløben, da Herren ikke længere vilde taale de menneskelige Systemer, og da vilde han ifølge Propheternes Forudsigelser gjøre en Ende paa Ugudelighed, lade Jorden blive renset formedelst Retfærdighed og Sandhed som ved en Flod, og oprette iblandt Menneskene de evige Institutioner og Grundsætninger, hvilke førend Verdens Grundvold blev lagt, fastsattes og beredtes til at blive Menneskets evige Religion.

„Mormonismen gjør altsaa Fordring paa at bestaae af disse Institutioner og Grundsætninger, at være Begyndelsen til denne sidste Uddeling og at fremstille den evige Religion, der ikke alene er dannet for Menneskene i deres timelige Tilværelse, men beredt og passende for dem paa ethvert Trin i deres Fremadskriden som evige Væsener.

Det Spørgsmaal, som nu først paatrænger sig vor Opmærksomhed, og hvilket vi bør besvare, førend vi gaae videre i vor Undersøgelse om „Mormonismen" er en guddommelig Religion, er dette: „Har Menneskeslægten gode og tilstrækkelige Grunde til at vente noget Slags aabenbaret Religion fra deres Skaber?" Til dette Spørgsmaal svare vi paa engang: „Ja," af den simple Grund, at det er nødvendigt.

For at kunne faae Styrken af denne Idee, da lader os lægge Mærke til, hvor omhyggelig Skaberen har været for at drage Omsorg for Legemets Velvære. Han har ikke alene dannet Øret til at modtage Lyden, men vi ere omringede af en Atmosphære, som er istand til at forplante den i dens store Forskjellighed, medens ethvert menneskeligt Væsen er forsynet med Lunger, Tænder og Luftrør til at frembringe en stor Forskjellighed af Toner, udgyde dem i deres Harmoni og modulere dem efter Behag. Saa Ganen eller den Evne at kunne smage — og de deilige Frugter, der ere beredte for at tilfredsstille den. Betragt Synet, som er saa underfuldt indrettet, og læg Mærke til de Landskaber, der hæve sig i deres forskjellige Dragt og stræke sig ud for at møde Menneskets Blik, — den blaa Atmosphære over os, det friske Grønne lige for vore Fødder, Lyset, der spiller i sine Straaler, de mangfoldigtfarvede Blomster og den friske Rødme paa Ynglingens og Pigens Kinder. Betragt den Evne, som er nedlagt hos Menneskene, til at opfange den duftende Vellugt, og see hvorledes Jorden yder en Overflødighed af Blomster til at tilfredsstille denne Sandseevne, medens tusinde af de ringere Organer ogsaa blive tilfredsstillede med det, der er passende for dem.

Men hvor meget kunne vi i alt dette see af Guds Faderomhu for sine Skabninger og hans Kjærlighed til dem, dersom han havde ladet os uden Religion? De fem Sandser, ere ikke Alt, hvad vi behøve. Om vi end kunde fuldkommen tilfredsstille dem alle, saa vilde dog de

Bedste iblandt os alligevel forblive utilfredse. Vi have Hjerter, der have Følelser og Tilbøieligheder, Fornuft og en altid fremadstræbende Aand, som tiltrænger Veiledning og Næring. Uendelige Væsener fordre en uendelig Mark for deres Virksomhed, førend de kunne arbeide med en fuldkommen ublandet Glæde; vor udødelige Aand tiltrænger saadanne Forhaabninger og et saadant uendeligt Maal. Vore aandelige Evner kunne aldrig fuldkommen tilfredsstilles ved nogetsomhelst Haab eller ved en Virksomhed, der er begrændset ved Døden, men der er en Higen i vort hele Væsen, der fordrer en passende Næring, som det ikke staaer i Menneskets Magt at tilveiebringe, da uden Aabenbaring alle vore Forhaabninger ligger i det korte Mellemrum mellem vor første Tilblivelse og Døden; — det behøver en Næring, der er ligesaa nødvendig for Aanden, som den timelige Føde er for Legemet. Menneskets Aand har en uafviselig Trang for Religion, for aabenbarede Grundsætninger, hvilke ere de eneste Midler, som kunne tilfredsstille denne Higen. Det er øiensynligt, at en saadan Religion er opnaaelig, medmindre vi troe, at Skaberen, som er saa beredvillig til at afhjælpe vore ringere Behov, har ladet den bedste Halvdeel af sit Værk ufuldført.

Dersom der altsaa er Mulighed for at kunne faae en aabenbaret Religion fra Skaberen, hvorledes kunne vi saa iblandt de mange religiøse Systemer i Verden, hvilke gjøre Fordring paa den Ære at være udsprungne fra Gud, kjende den sande, og hvilke Kjendetegn kunne vi vente som Beviser paa dens Guddommelighed, naar den kommer? Hvorledes skulde den være beskaffen, for at den kunde svare til Hensigten og opfylde den store Idee at være en aabenbaret Religion for at tilfredsstille vor aandelige Trang, medens vi ere i denne Prøvestand! Hvad skulde den aabenbare? Hvad vil den forklare, og hvad vil den blive istand til at udføre?

Vi svare, at den for det Første vistseligen vil være beregnet paa at berede, tilfredsstille, oplyse, udvikle og herliggjøre Menneskenes aandelige Evner, og vil være ligesaa passende og hensigtssvarende for dem, som Frugt er for Smagen, Lyd for Øret og den friske Luft om Morgenen for Lungerne. Ligesom den Overeensstemmelse, der er mellem Menneskets Natur og Beskaffenheden af den Jord, hvorpaa vi boe, viser, at Gud, som har sendt os ned paa den, ogsaa har skabt den, saaledes vil ogsaa den Kjendsgjerning, at den Religion, der gjør Fordring paa at være kommen fra Gud, er afpasset efter Menneskets Tilstand, bevise, at Gud er Ophav til og har aabenbaret de Sandheder, hvilke ere saa passende for vor nærværende Stilling og Sjælens Behov.

Vilde en Religion vise sig selv at være guddommelig og et Værk af en Gud, dersom hans Egenskaber afprægede sig i den? Vi have al Grund til at forvente, at saavel Fremstillingsmaaden som den Viisdom, der er i en guddommelig Religion, vil bære Præget af dens Ophav, ligesom en jordisk Kunstner vil afpræge sine Anskuelser og intelektuelle Egenskaber paa sit Værk. Dersom en saadan Religion, der kommer til os stakkels uværdige Skabninger, er afpasset i dens Fordringer efter vor Ringhed, uagtet den gjør Fordring paa at være kommen fra Gud, som regjerer utallige Verdener, har disse Kjendetegn, bærer den Vidnesbyrd i sig selv om dens Oprindelse.

Vil den Religion, der har sit Udspring fra Himmelen, være et ligesaa stort Mysterium som forhen, efterat det har viist sig, at den er istand til at give Op-

lysning om og yde de Midler, som vil tilfredsstille Sjælens Trang, dens Higen og Tragten, foruden at den aabenbarlig er afpasset for de Væsener, for hvilke den er bestemt? Dersom den afslører den store Hemmelighed, der existerer med Hensyn til dens Tilværelse, og udfolder dens skjønne og herlige Hensigt i Henseende til Menneskets mysteriøse Naturkræfter, — dersom den aabenbarer Kjendsgjerninger angaaende vor Herkomst og endelige Bestemmelse, der ere i Harmoni med Sjælens naturlige Higen og Tragten, — dersom den afslører Fremtiden og derved indgyder et levende Haab, er dette visselig et overordentlig stort Vidnesbyrd om, at denne Religion er af guddommrlig Oprindelse, og aabenbaret til vort Bedste og vor Velsignelse.

Dersom en saadan Religion, der gjør Fordring paa at være kommen fra Gud, fremsætter de samme Ideer om ham, som vi kunne lære af Naturens store Bog angaaende hans Væsen og Egenskaber samt hans Hensigter med den naturlige Verden, da have vi et forøget Vidnesbyrd om, at Naturens Gud er dens Ophav.

Endvidere, dersom en Religion, der gjør Fordring paa at være guddommelig, og nødvendigviis maa bære Præget af Guds Viisdom, da den er over alle Religioner, — er skikket til at gjøre Mennesket tilfreds med sin Stilling herneden, — dersom den bringer ham til at see den Skjønhed og Viisdom, der er i den Almægtiges Planer med Hensyn til vort jordiske Liv, da bærer en saadan Religion Vidnesbyrd i sig selv om dens guddommelige Oprindelse.

Dersom alle dens Grundsætninger baade med Hensyn til Tid og Evighed, hvilke langt overgaae alle andre Religionssystemer, skulde bidrage til at opvække Ønsket om at faae Afkom, som vi kunde elske, velsigne og drage Omsorg for, — dersom dens Anskuelser om Evigheden ikke alene bidrager til at nære og styrke den Hengivenhed, der existerer mel- Forældre og Børn, men ogsaa til at knytte Baandet mellem Manden og Hustruen fastere og forøge deres indbyrdes Kjærlighed, hvorved den saaledes tjener til at udvikle Familieforholdet til dets største Skjønhed og Kraft, hvem kan da negte, at vi jo have en særdeles god Grund til at paastaae, at en saadan Religion har sit Udspring fra vor store Skaber, som plantede disse Følelser af Kjærlighed og Hengivenhed i vore Hjerter.

Da en saadan Religion er kommen fra en evig Gud til evige Væsener, vil den selv vise sin Guddommelighed, dersom den i alle sine Ordinancer, Principer og Forskrifter bærer Præget af sit evige Udspring. Og endelig, dersom den i alle sine Grundsætninger tilskynder Menneskene til det Gode, — dersom de Forhaabninger, den indgyder, dens Forjættelser og Aabenbaeinger om det Tilkommende stedse ere forenede med de stærkeste Bevæggrunde til at opvække Menneskenes Ønske at blive Gud lige, dersom det tillige kan vises, at den har saadanne Motiver i en langt større og stærkere Grad end noget andet System, da vil dette være et afgjørende Beviis paa, at den er kommen fra Gud, som er Hovedkilden til al Retfærdighed og Sandhed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Om Tiende.

„Fra Eders Fædres Dage afvege I fra mine Skikke og bevarede dem ikke, vender om til mig, og jeg vil vende om til Eder, sagde den Herre Zebaoth; og I sagde: hvormed skulle vi vende om? Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøvede mig, og sagde: hvormed berøvede vi Dig? Med Tienden og Opløftelsen (Offringen.)

I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig; ja, det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Forraadshuus, og lader Spise være i mit Huus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth; om jeg ikke skal aabne Eder Himmelens Sluser, og udgyde Eder Velsignelser, indtil I have ikke Nok at tage udi." Malach. 3, 7—10. 4, 4, 1—4.

„See nu heder det i Dag, (indtil Menneskens Søn kommer) og sandelig, det er en Dag til Offer, en Tiende-Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes ved hans Tilkommelse; thi efter i Dag kommer Opbrændelsen. Dette er at tale efter Herrens Viis; thi sandelig siger jeg, i Morgen skulle alle Hovmodige og hver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, og jeg vil opbrænde dem; thi jeg er den Herre Zebaoth." (Pagtens Bog Side 9 § 5.)

Der har til forskjellige Tider været talt og skrevet saameget om Tiendeloven, at vi ansee det for overflødigt at være vidtløftige om denne Gjenstand. Vor Hensigt er kun ved disse Bemærkninger at opfriske i de Helliges Hukommelse Nødvendigheden og Vigtigheden for Alle, som fornuftigviis kunne, at adlyde denne Lov, som altid har været gjældende iblandt Guds Pagtes Folk til Zions Opbyggelse; og saameget mere i denne Uddeling, da Guds Rige vorder opreist paa Jorden for aldrig mere at omstyrtes. At betale en Tiendedeel af vor Indtægt, er en Pligt, og adskiller sig fra den frivillige Offring deri, at denne skeer af Hjertets Tilskyndelse, og Pligten derimod formedelst Lovens Bud. Fædrene afvege fra Herrens Skikke, og paadroge sig Forbandelse; Omvendelse til Herrens Skikke og sammes Udøvelse bringer Velsignelse; thi Ulydighed medfører Straf, men Lydighed Beløning. Men som Gud fordrer en frivillig Opfyldelse af hans Love, Bud, Befalinger, Raad og Ord, saa har Herrens Tjenere ligesaa lidt paalagt denne som nogen anden af Herrens Love, vedkommende hans Eiendomsfolk, som nogen Tvang paa de Hellige, men overladt det til dem selv at efterkomme samme. Ikkedestomindre er det de Ældstes Pligt Tid efter anden at paaminde de Hellige derom og opmuntre dem til at opfylde Tiendeloven efter bedste Evne og Leilighed, paa det at Herrens Villie maa skee, og hans Velsignelser erhverves. Uden Opfyldelsen af denne Lov kunne ikke Templer og Tabernakler opføres, Evangeliet udspredes og Israel indsamles. Vi indsee derfor, at for den, som har sluttet Pagt med Herren til at tjene ham, er det ikke alene nødvendigt at omvende sig fra sine Synder, men ogsaa at bidrage til Rigets Opbyggelse ved sine Midler, uden hvilket Tro og Omvendelse vilde være forgjæves.

Dersom vi have afveget fra Herrens Skikke, lader os vende om til ham, og han vil vende om til os; thi dersom vi berøve Herren Tienden og Offringen, kunne vi ikke vente Velsignelser fra hans Haand, men Forbandelse eller Forkastelse, og han vil opreise sig Andre, der ere villige til at udføre hans Gjerning paa Jorden til Frelse for de Levende og de Døde.

Vi lægge dette med Alvor paa de Helliges Sind, og opfordre indstændigen Alle, saavidt de kunne, at efterkomme denne Herrens Lov, saavelsom alle andre, dog ikke som af Tvang, men med Glæde og frivilligen, thi hver skal faae Løn for sine Gjerninger, og hvad man saaer, skal man ogsaa høste.

Correspondance.

Fyen.

Odense den 12te Juni 1865.

Præsident Widerborg.
Kjære Broder!

Jeg vil benytte Leiligheden til at skrive nogle Linier til Dem for at underrette Dem om mit og mine Brødres Arbeide, siden vi forlode Kjøbenhavn den 15de Mai. Ved vor Ankomst hertil var Broder Berg paa Lolland, hvorfor Broder Felt og jeg hver for os gjennemreiste Fyen i Selskab med en Ældste hver, indtil han kom tilbage. Derpaa foretog vi en Reise gjennem hele Conferencen og afholdt Forsamlinger paa Fyen, Lolland, Falster og Møen, samt besøgte underveis de Hellige saameget som muligt.

Broder Felt var været adskilt fra os næsten hele Tiden, for at han desbedre kunde lære Sproget, men har altid været hos os i vore Distriktsmøder, hvilke have været godt besøgte af opmærksomme Tilhørere af Hellige og Fremmede. Paa Lolland og Falster have vi efter Anmodning afholdt flere Forsamlinger paa de Steder, hvor der have været de største Forfølgelser, og vi have prædiket for Nogle, der have været de værste iblandt Pøbelen, og som havde ønsket at vække Optøier, men Herren forstyrrede deres Anslag og velsignede os, saa at vi bleve istand til at bære Vidnesbyrd om Sandheden, der enten vil blive til deres Frelse eller Fordærvelse. I Bjøring paa Falster har vi afholdt en meget god Forsamling i „Mormonpræstegaarden", som de kalde den, hvor nogle faa Fremmede, der forholdt sig rolige, vare tilstede. Broder Berg leiede en Mand til at roe os over til Askø, hvor vi haabede at kunne gjøre noget Godt. Vi maatte forbi en ubeboet Ø, der benyttes til Græsgang, og tilfældigviis var det samme Dag, som Qvæget skulde flyttes derfra, hvorfor der var samlet en stor Hob Mennesker. Da de hørte, at der var En, som skulde roe to „Mormonpræster" over til Askø, tilbøde de ham tre Mark, dersom han vilde landsætte os paa den lille Ø, men han var retskaffen nok til at afslaae deres Begjæring. De mødte os derfor og prøvede paa at faae Baaden under, hvilket dog ikke lykkedes

dem. Det er ikke let at sige, hvad de vilde have gjort, dersom de havde faaet os over til Øen. Vi afholdt ikke nogen Forsamling paa Asko, men derimod havde vi Anledning til at aflægge Vidnesbyrd for Flere. Vi reiste derpaa tilbage til Lolland, hvor vi ankom i Sikkerhed, takket være Herren.

De Hellige ere i Almindelighed tro-faste og bestræbe sig paa at leve efter deres Religion og gjøre Ret, dog findes der ogsaa her ligesom i andre Conferencer nogle „sorte Faar“ iblandt de hvide. Det omreisende Præstedømme stræber i Forening med Broder Berg at fremme Herrens Værk, endskjøndt nogle af dem ere unge og have ikke længe været i Tjenesten. De have en stor Arbeidsmark, og der ere Mange, som ere begjærlige efter at høre Evangeliet, dersom der blot vare Brødre nok til at prædike.

Broder Felt gjør god Fremgang i Sproget og gjør sig al mulig Umage for at kunne blive istand til at prædike for Menneskene saasnart som muligt. Vi agte paa Mandag at reise til Fredericia, for ved Guds Hjælp at trøste og opmuntre de Hellige og prædike Evangeliet for saa Mange, som ønske at høre det. Jeg er glad og lykkelig i det Arbeide, som er mig anbetroet, og jeg føler mig velsignet af Herren.

Maa Herren velsigne Dem i Deres høie og hellige Kald, beder Deres hengivne Broder,

Saml. L. Sprague.

Stockholm den 3die Juli 1865.

Præsident Widerborg!

Jeg er glad over at kunne underrette Dem om, at vort Conference-Møde er over, og det uden Kamp eller Strid hverken med Ven eller Fjende, takket være Herren. Conferencedagene den 24de og 25de f. M. hengik særdeles behageligt, og jeg kan sige, fuldkommen tilfredsstillende. Den Hellig Aand var udgydt i rigeligt Maal over Enhver, som var kommen med et oprigtigt Ønske at søge efter Sandheden, og jeg troer, at Alle, der vare komne i denne Hensigt, gik bort igjen tilfredse og med den Overbeviisning, at de vare blevne belønnede for deres Uleilighed at komme iblandt os.

Formiddagsforsamlingen den første Dag anvendtes af det omreisende Præstedømme til at afgive Rapporter fra deres respektive Arbeidsmarker. Tilstanden og Udsigterne for Værkets Fremme vare gode, naar man tager det Tryk, de Ældste maae arbeide under, i Betragtning. Eftermiddagen blev anvendt til at prædike Evangeliet for de Hellige og Fremmede.

Søndagen den 25de afholdt vi tre Forsamlinger. De to første anvendtes af de Ældste, som ikke vare ankomne den foregaaende Dag, til at afgive Rapporter og udtale deres Følelser angaaende Evangeliet. Kirkens Autoriteter hjemme og i Adspredelsen bleve præsenterede og voterede for saavelsom for ethvert af Præstedømmets Qvorumer. Jeg fremsatte saa godt, jeg kunde, Præsident Wells og Deres Ønske om at udstrække sig til nye Arbeidsmarker saavidt som muligt.

De Ældstes Rapporter vare i det Hele taget tilfredsstillende, og Udsigterne for Værkets Fremme ere gode paa disse Kanter, hvorfor vi ere taknemmelige til

Herren. De Hellige sagde, at der har ikke været saa mange omreisende Ældste tilstede i nogen Conference paa lang Tid, og jeg var særdeles glad for den Aand, de vare besjælede af. Vi havde en udmærket Tid tilsammen, og det Eneste, som vi savnede for at være fuldkommen tilfredse, var Deres Nærværelse.

Broder Cederstrom vil sende Dem en fuldstændigere Beretning om Conferencen. Jeg er taknemmelig for, at baade Br. Gee og jeg nyde en god Helbred og føle os glade og lykkelige i Evangeliet.

Idet jeg i Forening med Broder Gee beder Herren velsigne Dem, Broder Widerborg, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

John Sharp.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Feburar 1840. (Fortsat fra Side 299.)

Som en Følge af min Uddrivelse fra Staten af en lovløs Pøbel var jeg ikke Dienvidne til de mange tusinde ugudelige Handlinger, som udøvedes af Militsen, der var bleven sendt ifølge Guvernørens Udryddelsesordre.

Daniel Avary.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Fredag den 6te. Jeg var tilstede i Iowa Høiraad, der var samlet i Broder Elijah Fordhams Huus i Montrose.

Uddrag af Høiraadets Forhandlinger:

Præsident Joseph Smith talte til Raadet om forskjellige Anliggender og i Særdeleshed om Helligelsesloven. Han sagde, at vor Sag, som nu var under Behandling i Congressen, var det Eneste, der for Nærværende burde interessere de Hellige, og inden den var bleven afgjort, burde alle Sager, som kunde indankes for Kirkens Autoriteter, ligesom for Raadet i Nauvoo opsættes. Han sagde endvidere at Helligelsesloven ikke kunde overholdes Her, og at det var Herrens Villie, at vi skulde afstaae fra at forsøge paa at holde den; thi dersom vi vilde vedblive dermed, vilde det aldeles tilintetgjøre Hensigten med Helligelsesloven, — og han paatog sig Ansvaret for, at den ikke blev opfyldt, indtil han selv fremsatte Forslag i saa Henseende.

Han yttrede Ønske om, at der skulde gjøres al mulig Umage for at faae afsendt edelige Vidnesbyrd til Washington samt Breve til Medlemmerne af Congressen. Følgende Forslag bleve voterede for:

1) At dette Raad vedtager Præsident Joseph Smiths, jun., Afgjørelse med Hensyn til Helligelsesloven, da det er Herrens Villie, og Præsident Smith selv paatager sig Ansvaret.

2) At der beskikkes en Committee af Tre, nemlig Wheeler Baldwin, Lyman Wight og Abraham O. Smoot, til at samle edelige Vidnesbyrd og andre Dokumenter for at sende til Staden Washington.

3) At dette Raads Skriver bemyndiges til at underrette Dommer Higbee om, at det er Raadets Ønske, at han ikke under nogen Omstændighed antager noget Forslag af Congressen, der gaaer ud paa at afkorte Noget af vore Rettigheder og

retfærdige Fordringer for de Tab, vi have lidt i Missouri.

Søndag den 8de var jeg tilstede i Nauvoo Høiraad, der afholdtes i Broder Grangers Huus.

Præsident Brigham Young prædikede i Columbia Hall i New York.

Mandag den 9de seilede Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, George A. Smith og Reuben Hedlock fra New York til Liverpool med Skibet Patrick Henry.

Washington den 9de Marts 1840.
Kjære Broder!

Jeg havde ventet, at vi nu skulde have været færdige med vor Sag, men Commiteens Formand underrettede mig i forrige Uge om, at han vilde lægge den for Senatet i Dag; men da Hr. Young er reist til Philadelphia, vil den ikke blive behandlet, forend han kommer tilbage, hvilket, efter hvad man har underrettet mig om, vil skee paa næste Torsdag. Dersom Beslutningen er saadan, som Rapporten melder, vil jeg faae mine Papirer og forlade Staden.

Jeg har skrevet nogle Breve til Broder Rigdon, hvilke det synes, han ikke har modtaget. Broder Samuel Rennet skriver, at Broder Rigdon reiste fra Philadelphia til Jersey den 5te sidstleden. Han skrev, at han ventede mig dertil for at reise hjem med ham, og at han snart vilde skrive til mig desangaaende. Jeg skal skrive til ham om at træffe de nødvendige Foranstaltninger. Han siger, at Doctor Ells' Familie reiste til Commerce for omtrent otte Dage siden. Tillige underrettede han mig om, at de Hellige dersteds udgjøre omtrent Hundrede i Tallet, og at P. P. Pratt, Orson Pratt, Kimball, Young, G. A. Smith og Hedlock skulde afgaae fra New York til England den 7de sidstleden.

Da jeg nylig har skrevet flere Breve til Dem, skal jeg nu slutte og ikke igjen skrive, førend vort Andragende har været for i Senatet. Hr. Robinson siger, han har sendt Dem en Rapport; alligevel sender jeg Dem herved en anden.

Jeg er nu flyttet fra det Sted, hvor jeg havde mit Tilhold, da Fru Richey er reist til Baltimore. Jeg har travlt her med at prædike i Kakkelovnskrogen.

Deres stedse i den evige Kjærlighed Forbundne.

E. Higbee.

Til Præsident J. Smith, jun.
Commerce i Illinois.

E. S. Da jeg frygter for, at De ikke har modtaget mine forrige Breve, vil jeg endnu tilføie, at jeg har været sammen med Committeen i tre Dage og har gjort Alt, hvad der har staaet i min Magt for at faae den Sag, som er os anbetroet, afgjort. Jeg har frit udtalt min Mening om den og føler, at jeg kan have en god Samvittighed for Gud i saa Henseende. Den Subskription, som omtales i Rapporten, var under den Forudsætning, at de ikke paa lovlig Maade kunde gjøre Noget for os. Efterat Sagen var bleven undersøgt, maatte vi underkaste os og vente, indtil han, som styrer og leder alle Begivenheder, ordner disse Ting paa et Sted, hvor de Ugudelige ophøre med at gjøre Fortred, og hvor de Trætte finde Hvile (dette troer jeg omtrent er deres Følelse, om just ikke ganske deres Ord), og jeg for mit Vedkommende haaber og beder, at den Tid snart maatte komme, da de ikke skulle forurolige os i Vesten, ligesom de hidindtil have gjort.

Der er en Mand her, der eier to Bogtrykkerpræsser og mange Typer. Han

læser vore Skrifter, og jeg besøger ham nu og da, og med Guds Hjælp vil jeg saa snart som muligt komme til Vesten med hans Presser, saa at De kan antage ham til at trykke vore Skrifter. Han sagde, at dersom vi havde Noget at trykke, vilde han gjøre det billigt, og om det var nødvendigt, var han ogsaa villig til at tage til Vesten.

Hils P. Rockwell, Doktor Foster og alle de Hellige.

E. H.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Ved en Natten mellem den 23de og 24de Juli i Valdby stedfunden Ildebrand ere 4 Gaarde, Kroen og 35 Huse aldeles nedbrændte, og adskillige andre Huse blevne meer eller mindre beskadigede, hvorved foruden det øvrige Tab, Beboerne have lidt, og som endnu ikke kan beregnes, henved 150 Familier, for en stor Deel henhørende til Arbeidsklassen, ere blevne huusvilde og trængende til øieblikkelig Hjælp.

England. I England reises nye storartede Fabriker. I Macclesfield er saaledes i disse Dage Grundstenen bleven lagt til et kolossalt Spinderi, der tillige skal indeholde en Væversal med 1,450 Dampvævestole.

Rusland. Ildebrandene i det indre Rusland vedblive at rase paa en forfærdelig Maade. Den 2den Juni brændte i Staden Grodek i Gouvernementet Wilna 108 Huse, den græsk-katholske Kirke, Synagogen og 3 jødiske Bedehuse, hvorved 2 Børn omkom. I Hvide-Rusland ere foruden talrige Stæder og Landsbyer flere store Skove gaaede op i Luer. I Gouvernementet Kiew forefaldt der i April og første Halvdeel af Mai 83, og samtidig i Podolien 69 tildeels store Ildebrande. Landsbyerne hjemsøges ikke mindre hyppig end Kjøbstæderne af Ildsluerne, og Nøden forøges ved den herskende Dyrtid og Udsigterne til Misvæxt. Vintersæden er tildeels ødelagt af Vinterkulden, og Sommersæden er gaaet tabt paa Grund af den i April og Mai herskende store Tørke. Tørken har endog strakt sig til Ukraine og de sydrussiske Gouvernementer og skadet Udviklingen af Sæden meget. I Ukraine og selv i Gouvernementet Kiew have Græshopperne tillige begyndt deres ødelæggende Vandringer.

Tyrkiet. Choleraen griber stærkt om sig i Konstantinopel, hvor der hersker stor Skræk blandt Befolkningen. Den har ogsaa viist sig i Gallipoli og Smyrna.

Asien. Times' Kalkutta-Korrespondent beretter i et Brev af 10de Juni, at Heden i alle Egne af Ostindien har naaet en Høide, som man tidligere neppe har kjendt, eller som ialtfald langt overstiger den normale Temperatur. Heden paa Søen er betydelig større end paa Landjorden, navnlig ved Kysten. I det indiske Ocean viser Thermometret i Skyggen indtil 110 Grader Fahrenheit (36 Grader Reaumur).

Det hedder fra Japan: En fuldstændig Jernbane med Skinner, Lokomotiv og Tender er nu sat igang ved Nangasaki og vækker stor Opmærksomhed blandt Japaneserne, der komme langveisfra for at see denne Indretning.

Blandinger.

Jernbaner i Sverrig: 1) Den vestlige Stambane, der gaaer midt igjennem hele Landet fra Stockholm til Gøteborg, og saaledes danner et uafbrudt Forbindelsesled mellem Østersøen og Nordsøen. Denne Jernbane, hvis Længde er 42,6 svenske Mile, blev paabegyndt i 1855 og blev aabnet i hele sin Længde i November 1862. 2) Statsbanen mellem den næsten midt i Riget, i Nærheden af Hjelmaren beliggende Stad Ørebro og den vestlige Stambane, hvilken Linie ligeledes i 1862 aabnedes for den almindelige Trafik. Den er 2,3 Mile lang. 3) Den sydlige Stambane, der udgaaer fra den vestlige ved Staden Falkøping og gjennemskjærer Rigets sydlige Deel samt har sit Endepunkt ved Staden Malmøs Havn. Arbeiderne paa denne Bane begyndtes i 1855, og allerede næste Aar aabnedes Linien mellem Malmø og Lund. Den sidste Deel af den sydlige Stambane, der ialt har en Længde af 35,6 Mile, blev dog først færdig i Slutningen af forrige Aar. Bevillingerne til disse tre færdige Statsbaner have ialt beløbet sig til 62,250,000 Rd. sv. Rm. For de til forskjellig Tid yderligere bevilgede 18,146,000 Rd. udføres for Tiden følgende Arbeider: 1) Paa den nordlige Stambane, som skal gaae ud fra Hovedstaden til de nordfor Mälaren beliggende Dele af Landet, skal det Stykke, hvorved Stockholm forbindes med Upsala, og hvis Længde udgjør $6^{1}/_{6}$ Miil, fuldføres i Løbet af næste Aar. 2) Paa den østlige Stambane, der skal gaae gjennem Provindserne Södermanland, Östergotland og Småland mellem Østersøen og Søen Wettern fra den vestlige til den sydlige Stambane, skal det $4^{2}/_{3}$ Miil lange Stykke mellem den vestlige Stambane og Norrköping ligeledes fuldføres i næste Aar. 3) Af den nordvestlige Stambane, der skal forbinde Stockholm med Christiania, skal et Stykke paa omtrent $5^{1}/_{4}$ Miil eller Banen mellem den vestlige Bane og Wenern ved Staden Christinehamn ligeledes gjøres færdigt i 1866. 4) Desuden arbeides paa en gjennem Hovedstaden gaaende Forbindelsesbane mellem de vestlige og de nordlige Stambaner. Siden Rigsdagen i 1848 er der foretaget 24 private Jernbaneanlæg til en sammenlagt Længde af $45^{4}/_{9}$ Miil. I Ovenstaaende er medregnet 8 mindre Baner, tilsammen $4^{7}/_{12}$ Miil lange, der endnu ikke befares af Lokomotiver, samt 5 Baner, der først i Sommer blive fuldt færdige, nemlig: a) en Bane af 3 Miles Længde mellem den sydlige Stambane og Landskrona; b) en Bane noget over $2^{1}/_{2}$ Miil lang fra nysnævnte Bane til Helsingborg; c) en Bane af $2^{1}/_{9}$ Miils Længde fra den sydlige Stambane til Christianstad; d) en Bane af $1^{3}/_{5}$ Miils Længde fra den sydlige Stambane til Wexio og e) en Bane noget over $3^{1}/_{3}$ Miil lang fra nogle nordfor Mälaren beliggende Bjergværker til Staden Køping i Nærheden af Mälaren.

Endvidere er ovenfor medregnet 2 private Baner, der først blive færdige næste Aar. Den betydeligste af de nu i Brug værende private Baner er Banen mellem Fahlun og Gefle, der er 8⁵/₉ Miil lang og har kostet over 6 Mill. Rd.

Støbestaalskanoner. Det bekjendte Krupp'ske Fabrik har til den internationale Udstilling i Køln indsendt to Støbestaalskanoner, der have resp. 110 og 4 Punds Kaliber. Begge ere konstruerede efter Bagladnings-Principet og riflede. Indretningen er saa beqvem og hensigtsmæssig, at Skytset lades langt hurtigere end de sædvanlige Kanoner. Den Krupp'ske 4 pundige Kanon kan i eet Minut lades 6 Gange. Den 110 pundige Kanon har 76 fine og skarpe Riller, den 4 pundige derimod 12 brede og flade Riller, der først begynde i Kanonens Midte, medens sammes bageste Deel er glat. Den store Kanon veier 80 Centner, den lille 8½ Centner; førstnævnte er bestemt for Søforter og Kystbatterier til at ødelægge Skibenes Smedejernspantser og rammer paa næsten en tydsk Miils Afstand endnu med tilstrækkelig Sikkerhed. Den mindre Kanon er bestemt for det russiske Feltartilleri, men man antager, at samme Fiirpunder vil blive indført i Preussen.

Notits.

Vore Emigranter ankom til Wyoming den 26de Juni.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.